

[Edel Saunte.]

tajnserklæringen af 11. marts 1957, og derved lod erklæringen indgå i besvarelsen med større vægt, end dens tilblivelses-historie berettigede til, og opfordrer regeringen til at søge kommissionsarbejdet vedrørende en ministeransvarlighedslov fremmet mest muligt.

Tinget går dermed over til næste sag på dagsordenen.

I denne udtalelse holder vi os nøje til det for dommerudvalget fastlagte. At minister Kjærboel kendte vanskelighederne ved kaptajnserklæringens fremskaffelse, skal jeg her henvise til beretningens side 87 for at bevise. Kjærboel siger her:

„Men jeg fik jo at vide, at det havde været vanskelige forhandlinger med kaptajnerne“,
og side 166, hvor han siger:

„Det er jo klart, at jeg har vidst, at der var vanskeligheder; jeg havde på fornemmelsen, som jeg gentager nu for tredje eller fjerde gang, jeg var klar over, at bl. a. Møller var ængstelig, jeg vidste, der var vanskeligheder.“

Det ligger helt klart, at ministeren vidste, der var vanskeligheder, men det vidste vel i øvrigt både Augo Lynge og det store flertal af det høje ting, som indlader sig på at læse aviser. Kaptajn Møllers udtalelser i Politiken den 4. marts 1957 var jo refereret og uddybet i en række andre blade; jeg nævner her Aftenbladet, Information, Dagens Nyheder, Aarhus Stiftstidende, Lolland-Falsters Folketidende, og der var mange flere.

Når ministeren vidste det, ville det efter vor opfattelse have været rimeligt, at han havde antydnet vanskelighederne i stedet for at kalde erklæring 2 autoritativ. Vel var svaret afgivet i spørgetiden, men selv om der kun er så kort tid som 5 minutter til besvarelse, kunne ordet „autoritativ“ være undgået, og erklæringen kunne have været betegnet som et resultat af forhandlinger mellem Handelens ledelse og de forskellige kaptajner. Jeg personlig synes, at tinget altid må være overbevist om, at de svar, en minister giver, selv om det er i spørgetiden, må være så fyldestgørende og så nøjagtige, som de kan blive efter den pågældende ministers bedste skøn, og dette synspunkt fastslås efter min mening i den

foreslåede dagsorden, som jeg vil anmode det høje tings medlemmer om at stemme for.

Til slut skal jeg oplyse, at forslagsstillerne er enige om at anmode den højtærede formand om, at dagsordensforslaget kommer til delt afstemning, således at der stemmes først over den første sætning, så medlemmerne af det høje ting får lejlighed til klart at tage stilling til, om der bør rejses tiltale mod fhv. minister Kjærboel eller ej, og derefter til, om de vil stemme for dagsordensforslagets anden del.

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om overgang til næste sag på dagsordenen: (se ovenfor sp. 2436). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Henry Christensen: Som det fremgår af udvalgsbetænkningen, har samtlige de i udvalget siddende repræsentanter for regeringspartierne til det sidste fastholdt afvisningen af det fremsatte forslag til folketingsbeslutning om rigsretssag mod fhv. minister Johannes Kjærboel. Man har dermed villet hindre, at bedømmelsen af Kjærboels handlemåde i hele denne sag bliver overladt til det forum, som forfatningen anviser, nemlig en rigsret, og ingen er vel, sådan som udviklingen er skredet frem, i dag i tvivl om, at regeringspartierne vil have det i deres magt at gennemtrumfe deres vilje i denne sag, uanset at jeg har indtryk af, at motiverne til den stilling, der vil blive taget af medlemmer af de tre regeringspartier i denne sag, vil være forskellig, måske endda på væsentlige punkter.

Det ærede medlem fru Edel Saunte fortsatte på mange måder den forsvarstale for Kjærboel, som det ærede medlem indledede allerede ved første behandling, så man næsten havde indtryk af, at vi allerede var flyttet over i rigsretten. Det ærede medlem ville igen føre hele diskussionen i retning af en juridisk afvejning af beviser, af straffebestemmelser m. m. Det nøder mig til at gøre nogle bemærkninger om baggrunden for sagen, selv om noget af det, jeg siger, måske vil blive en gentagelse af, hvad der blev fremhævet allerede under første behandling.

Hvad er da baggrunden for forslaget om at behandle denne sag ved en rigsret?